

РЕШЕНИЕ

№ 2559

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1370** по описа за **2023** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. Ц. М., [населено място], чрез адвокат К. П. срещу решение № 4851 от 08.12.2022 г., постановено по административно наказателно дело (анд) № 1735/2022 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 133 състав, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) № К 3941924 от 03.09.2020 г. за налагане на глоба в размер на 100 лева за нарушение по чл. 21, ал. 2, във връзка с чл. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), установено с автоматизирано техническо средство. В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и ЕФ.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се явява. От пълномощника му адвокат П. са постъпили писмени бележки, в които касационната жалба се поддържа. Намира, че решението на СРС е неправилно, поради което следва да бъде отменено, като по същество се потвърди процесното НП.

Ответникът не изпраща представител. Пълномощникът му юрисконсулт Д. в писмени бележки намира жалбата за неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

Административен Съд С. – град, Х.-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел че на 03.09.2020 г., в 14:43 часа в [населено място], касаторът е управлявал МПС – „БМВ М 550 Д ХДРАЙВ“, ДК [рег.номер на МПС] по [улица], срещу стопанство В., с посока от [улица]към „Околовръстен път“, със скорост на движение от 75 км/ч, при въведено ограничение на скоростта с пътен знак В – 26 до 50 км/ч, като превишението е било с 25 км/ч. Към този момент процесният лек автомобил е бил собственост на Лизингова къща „София лизинг“ ЕАД, но същият е бил предоставен за ползване от „Топ Рентал Кар България“ ЕООД. Нарушението е било установено с техническо средство за измерване на скоростта ARH CAM S1, № 11743с7.

На 26.01.2022 г. Б. М., в качеството му на представляващ „Лизингова къща София“ ЕООД е подал декларация по реда на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, но в последствие адвокат П. е оттеглила тази декларация, поради което друг Електронен фиш, освен процесния серия № К 3941924 не е издаван.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в ЕФ административно нарушение наистина е извършено, поради което го е потвърдил.

Административен Съд С. – град, Х.-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез връчване на препис на негов представител на 04.01.2023 г. Жалбата е подадена на 18.01.2023 г. и е заведена в деловодството на СРС с вх. № 13305, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства. Фактите са преценени правилно, а направените правни изводи кореспондират с тях. Същите се споделят от настоящия състав на касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

На основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, касационната инстанция споделя изцяло мотивите, изложени в обжалваното решение.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Обратно на твърденията в жалбата процесният ЕФ съдържа изрично уточняване, че е издаден от Столична дирекция на вътрешните работи - териториална структура на МВР. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, стационарно в настоящия случай. В

тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не следва да се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл.59, ал.2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Неоснователни са възраженията на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл. 189, ал. 15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Приложени са и доказателства относно, годността на техническото средство. Системата за видеоконтрол е вписана под № 5126 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 07.09.2017 г. със срок на валидност на одобрението до 07.09.2027 г.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена посочената разрешена скорост, установена с пътен знак В26, а превишаването на скоростта е безспорно доказано. Нарушението правилно е подведено под санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП, в която хипотеза липсва разграничение на разрешената скорост по смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и разрешената с поставен пътен знак скорост, въведена с чл. 21, ал. 2 от закона.

Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 от ЗДвП. От приложената справка за регистрация, е възможно да се установят данните за собственика на управляваното МПС. Обратно на твърденията на касатора е видно от електронния фиш е, че в посоченото време и място в същия, със скорост 75 км/ч., касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е превишил допустимата скорост с 25 км/ч. Техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а касаторът не е посочил, че автомобилът е бил

управляван от друго лице.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място от 21 до 30 км/ч. санкцията е в размер на 100 лв.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4851 от 08.12.2022 г., постановено по анд № 1735/2022 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 133 състав.

ОСЪЖДА Б. Ц. М., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1370 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.